

ЖИВА НАДІЯ

Жовтень - грудень 2022 р., №121

Християнська газета

<https://dorogadoboga.com.ua/>

Однією з головних чеснот істинного християнина є його подяка (вдячність) Богові. У Біблії (основній книзі християн) є багато вказівок на те, що учні Ісуса Христа повинні насамперед дякувати Богові (До Ефесян, 5:15-20, 1Солунян, 5:18, Колосян, 2:7).

Зазвичай побутує думка, що будь-яка молитва – це прохання до Бога. Однак це не зовсім так. Щодо молитви написано так: «У молитві будьте постійні, перебуваючи в ній **З ПОДЯКОЮ**» (Колосян, 4:2). «Нічим не журіться, але в усьому молитвою та благаннями **З ПОДЯКОЮ ВИСЛОВЛЮЙТЕ ВАШІ ПРОХАННЯ БОГОВІ**» (Колосян, 4:6).

Тобто щирі християни більше дякують Богові, ніж висловлюють свої прохання до Нього. Якщо ж і просять в молитві Божого благословіння, відповіді на свої потреби, то одночасно обов'язково дякують Йому.

ЗА ЩО Ж САМЕ ПОТРІБНО ДЯКУВАТИ БОГУ?

Розглянемо – за що ж конкретніше ми повинні дякувати Богу?

«Велике надбання то благочестя із задоволенням... А як маємо поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того» (1 Тимофія, 6:8).

Іншими словами: **будьте від усього повного серця вдячними Богові за те мале, що маємо.** Є денна їжа та одяг, який на нас, будьмо задоволені. Ознака благочестя – задоволення, а задоволення однозначно невіддільне від подяки (воно супроводжується подякою Богові).

Ця війна показала і виявила цінність багатьох речей, на які в інший час ми мало звертаємо увагу. Наприклад, жителі Маріуполя (та деяких інших міст в окупації) дуже потерпали від браку води. Вони зливали ржаву воду з систем опалення і жили в ній. **Якщо ми нині маємо вдосталь чистої води, то чи дякуємо Богу за чисту воду?**

В мережі інтернет є свідчення про те, як окупанти з РФ зачинили у маленькому підвалі школи на 27 днів усіх 350 мешканців та гостей села Ягідного (за 20 км від Чернігова). Жодної вентиляції в підвалі не було, там стояв жахливий сморід. Потім порухували: на кожну людину припадало всього 60 квадратних сантиметрів території. «Люди не витримували і помирали від нестачі кисню», – з жахом про це згадує Світлана, якій вдало-

«Земля врожай свій дала,
Бог поблагословив нас, наш Бог!»
Псалом, 66:7

А ЗА ЩО ВИ ДЯКУЄТЕ БОГУ?

ся з Божого милосердя вийти з тієї тюрми живою. **Друзі, чи дякуємо ми за чисте повітря, яким дихаємо вдосталь?**

Сьогодні багато людей у світі голодують, потерпають від відсутності їжі. Вони мріють, щоб з'їсти хоча б маленький шматочок черствого хлібця. Так само багато хто з жителів України, хто пережив окупацію, голодував. **Дякуємо Богу за нашу Україну, за її родючу землю. Бог дав цієї осені рясний врожай овочів, фруктів.** Не зважаючи на те, що ворог нещадно руйнує інфраструктуру нашої країни, щоб в Україні настав голод, але ми маємо вдосталь різноманітної їжі. **Чи дякуємо ми від усього щирого серця за їжу, за рясний врожай, який Бог зростив?**

Так само подякуймо Богові за жертвні серця, за велику і суттєву допомогу наших друзів, партнерів, волонтерів, країн Західної Європи, США, які надали (і продовжують надавати) гуманітарну допомогу жителям наших міст і селищ, які постраждали від війни. Переміщені особи із зони бойових дій змогли отримати багато продуктів від волонтерів – у тому числі й через євангельські церкви. **За ці продуктові пакети варто подякувати насамперед Богу.**

В Україні, на територіях, які захопили війська РФ, тамтешні жителі в окупації пережили страшні утиски, знущання, тортури, і багато хто з них були забиті до смерті. Окупанти, які явно є слугами диявола, одразу забороняли євангельські церкви, руйнували храми, забороняли богослужіння в євангельських церквах. Ціль диявола насамперед зробити шкоду Церкві Ісуса Христа і за-

боронити проповідь Євангелії, Слова Божого. **Слава Богу, що ми живемо в демократичній країні, в якій маємо свободу, волю.** Ми можемо вільно збиратися в церквах. **Чи дякуємо ми за свободу віросповідання з усього серця?**

Сьогодні ворог з РФ підняв брудний чобіт саме на українську мову, забороняючи її на всій окупованій території. Понад це вже відкрито з РФ заявляють, що потрібно знищити всіх українців. За що? Та тільки за те, що ти українець. **Друзі, брати та сестри, чи дякуємо ми за нагоду вільно спілкуватися українською мовою – мовою наших батьків? Чи дякуємо ми за те, що живемо у вільній країні, де живуть вихідці з різних країн і їх ніхто не утискає?**

Цієї осені в кожній євангельській церкві святкують **ДЕНЬ ПОДЯКИ БОГОВІ ЗА ВРОЖАЙ. ДОРОГІ ХРИСТІЯНИ, ПОДЯКУЙМО ЩИРО БОГОВІ ЗА ВСЕ ДОБРО, ЩО МИ МАЄМО ТУТ.**

ДОРОГИЙ ДРУЖЕ, можливо твоє місто, село, дім сильно постраждали... Багато українців втратили житло, яке можливо будували десятки років, а хтось – все життя. Однак якщо ви читаєте ці рядки, ви маєте головне – ваше життя. **Подякуймо Богові за збережене життя!** А також за ту допомогу, що ми отримали після звільнення з облаштуванням нашого житла, добробуту. Якщо ж ви маєте добротні неушкоджені домівки, всі належні побутові умови, то це все є у нас з милосердя Божого. **Подякуймо за наші оселі! Щиро дякуймо Богові за Церкву, за Дім молитви!**

Богу за те, що можемо вільно, своїми ногами ходити?

У церкві міста Пирятин, що на Полтавщині, є дівчина Оксана, яка має усього 2 відсотки зору (вона інвалід по зору). Вона сказала за інших своїх друзів, які взагалі нічого не бачать, що якби вони мали ці два відсотки зору, що має вона, то вони б стрибали від радості й триумфували... **Чи дякуємо ми за очі, якими можемо бачити цей яскравий світ, цю золоту осінь навколо?**

І головне, за що ми повинні бути вдячними Господу – за спасіння в Ісусі Христі.

Скільки людей, які можливо кращі за нас, не знають Євангелії, вони не набули живої віри в Спасителя Ісуса Христа. **Якщо ти сьогодні пізнав живого Бога в Особі Спасителя Ісуса Христа, отримав прощення своїх гріхів, народився від Духа Святого до нового життя, то щоденно дякуй Богові за таке велике милосердя до тебе!**

Так, сьогодні у нашій країні війна, скрута, утиски, страхи... Однак з упевненістю скажемо, що Господь не змінився, Він виявляє нам Своє милосердя і любов і в час війни, і щирі християни і під час війни мають за що подякувати Богові. Тож подякуймо Йому! Будьмо вдячними, будьмо вільними від незадоволення, нарікання.

Запам'ятайте: якщо наше серце не сповнене вдячністю Богові, воно буде заповнене наріканнями, невдоволеннями, осудом та іншими гріхами.

Нехай Господь благословить кожного, хто читає ці рядки, збагачуватися Божою благодаттю, нехай помножиться наша подяка Богові за все, що ми маємо, а Бог дасть нам те, що нам не вистачає.

ЖИВА НАДІЯ НЕХАЙ ЖИВЕ У ВАШОМУ СЕРЦІ!

ЩО БІЛЬШЕ: ДЯКУЄМО ЧИ НАРІКАЄМО?

Господь Ісус Христос заповідав Своїм учням в молитвах не тільки висловлювати Богові свої прохання, а насамперед дякувати Йому (Ефесян, 5:20). Чи так є в нашому щоденному житті? На жаль, буває так, що ми не дякуємо, а частіше нарікаємо – не в прямому сенсі на Бога, а на обставини, на інших людей, на керівництво держави тощо. Однак, якщо ми не прямо нарікаємо на Бога, а тільки – на Його творіння, то це також докір і Богові (хоч мовби й не прямий). Згадаймо розмову перших людей з Богом – після їхнього гріхопадіння. По суті Адам і Єва звинувачували Бога, не визнаючи свого гріха.

«Чи ти не їв з того дерева, що Я звелів був тобі, щоб ти з нього не їв?» А Адам відказав: «Жінка, що дав Ти їй, щоб зо мною була, вона подала мені з того дерева, і я їв» (Буття, 3:11-12). Адам звинуватив у своєму непослуху жінку і Бога. Іншими словами він мовби сказав: «Боже, це Ти винний, бо Ти мені дав цю жінку». «Тоді Господь Бог промовив до жінки: «Що це ти наробила?» А жінка сказала: «Змія спокусив мене, і я їла» (Буття, 3:13). Тобто Єва звинуватила змія. Звичайно, Бог все знав і бачив, однак цими запитаннями Творець давав шанс Адаму і Єві визнати свій гріх. Вони цього не зробили.

Цей приклад з життя перших людей і сьогодні досить актуальний для нас, сучасних християн, бо ми всі помиляємося, хто більше, хто менше, як казав апостол: «**Бо багато ми всі помиляємося. Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкати й усє тіло**» (Якова, 3:2). Трагедія навіть не в тому, що ми помиляємося, а в тому, що не хочемо каятися і визнавати свої помилки. І буває, що декотрі християни десятками років живуть, ходять до церкви, однак не хочуть визнавати свої помилки, похибки, прогріхи, понад це – вважають себе в усьому правими, а винуватять інших у своїх же помилках, подібно тому, як звинуватив Адам Бога. Важливо кожному з нас частіше молитися так: «Боже, покажи, чи не на небезпечній я дорозі? Господи, може я збочив зі шляху істини Твоеї?» «**Випробуй, Боже, мене, і пізнай моє серце, досліди Ти мене, і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене провадь!**» (Псалми, 139:23-24).

«Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1Тимофія, 4:16). Заглиблюйся в себе, дивися у своє серце, порівняй своє життя з наукою Ісуса Христа – чи відповідає твоє життя Заповідям Божим? Це не просто порада, а Заповідь Божа. Частіше ми зважаємо на помилки інших і своїми словами осуду показуємо свою зверхність, перевагу, безпомилність. Однак Слово Боже жодним чином не радить так робити, а каже нам таке: «Чому ж ти дивишся на скалку в оці твого брата, а колоди у своєму оці не помічаєш?» (Мт. 7:3). Понад це Слово Боже закликає нас порівнювати себе навіть не з іншими людьми, а з Ісусом Христом: «**...біжіть з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу**

Божого. Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглися, і не впали на душах своїх» (Євр.12:1-3). **ТОЖ ПОДИВІТЬСЯ І ПОДУМАЙТЕ...** «Хто каже, що в Ньому перебуває, той має поводитися так само як поведився Він» (1Ів.2:6). А ця настанова взагалі досить серйозний виклик для кожного з нас, бо хто з нас може з упевненістю сказати, що він (вона) поводитьсь так само як Ісус Христос? Це щоденна праця над собою і постійне дисциплінування свого духа і відповідно – тіла. Нехай Бог благословить кожного учня Христа, хто читає ці рядки, не ослабнути духовно, не прийти до збайдужіння до свого духовного стану, а продовжувати копітку працю над собою. І молимося, щоби Бог Духом Святим наповнював, наставляв, направляв і допоміг нам бути в належному духовному стані. Амінь.
Геннадій Андросов

А за що дякуєш БОГУ ти?

Господи, дякую ...

«Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі»
1 Сол. 5:18

Що б ти робив, якби прокинувшись завтра вранці, у тебе було б тільки те, за що ти подякував Богу вчора?

ЩО БАЖАЮТЬ ЛЮДИ ВІД БОГА?

- Люди не хочуть служити Богу, а хочуть, щоб Він служив їм.
- Люди бажать, щоб Бог слухав їхні молитви, але не бажать слухати слова Бога, які написані у Біблії.
- Люди чекають, що Господь захистить їх у критичній ситуації, але й не думають захищати Його інтереси.
- Людям хочеться, щоб Бог врахував їхні почуття, позбавив їх

страждань, але вони не враховують почуття Творця і завдають Йому болю, віддаючись всездозволеності.

– Люди очікують, що Бог повинен виконувати їхні численні прохання на перший поклик, але й не подумують виконати навіть найпростіші прохання Творця.

Так дивно... Люди не мають часу на Того, Хто дав їм цей час!

ЧИ СХАМЕНУТЬСЯ ЗЛОДІЇ?

«Невже не схаменуться усі ті лиходії, що поїдають мій народ, начебто хліб їли?» (Псалми, 53:5, переклад Хоменка).

Саме це місце Слова Божого згадав, коли вкотре подивився новини, як лютує ворог-агресор, який нахабно вдерся в Україну і продовжує нещадно вбивати її жителів і нищити міста і села, інфраструктуру України. Обурює те, що окупанти, фашисти й терористи по своїй суті, знаходять ще й якість виправдання своїй агресії.

Перша їхня мотивація була, що мовби вони йдуть в Україну звільняти її жителів від «бандерівців», нацистів. Однак вони нещадно руйнують без розбору цивільні об'єкти, житлові квартали, вбивають мирних жителів... У мене особисто склалися враження, що їхня ціль повністю знищити усю Україну, зрівняти з землею її міста і села.

За цими злочинами стоять духи злоби піднебесної, люті демони та біси на чолі з дияволом, ціль якого нищити, вбивати, губити душі... Бо чисто по-людськи неможливо коїти такі злочини, це можуть робити тільки люди, які одержимі, зв'язані демонами. Ці духи не знають жалю, милосердя, вони тільки наповнені ненавистю і люттю до творіння Божого – людини, вони наповнені злобою, вбивствами. Саме це з люттю роблять окупанти з РФ, а обдурені жителі РФ зловтішаються новинами про те, як їхні ракети руйнують міста і села України.

Яке блюзнірство: вдертися в мій дім, мою країну і ще знаходити якість виправдання своїй агресії??? Ще й обурюються, що ми їм противимосся. Вбивають мирних жителів України, гвалтують українців, мародерствують і щоб українці все це покірно сприймали...

Не буде цього. Однак боляче стає за наших кращих людей, воїнів, які без останку віддають свої життя, захищаючи нас. Кращі люди України щоденно гинуть... Нам це не байдуже. Ми просимо в Бога захисту! То керівництву РФ схоже байдуже, що гинуть їхні люди, вони їх навіть не рахують, тим більше, що посиляють сюди вмирати злочинців, жителів депресивних районів, тих же жителів ДНР та ЛНР. Скільки буде ще цих убійних: сто тисяч чи мільйон?

ЧИ СХАМЕНУТЬСЯ ЦІ ЗЛОДІЇ, ЧИ ОГОВТАЮТЬСЯ, ЧИ ЗРОЗУМІЮТЬ? Через тисячі років лунає це запитання від Бога. І відповідь невтішна: навряд чи схаменуться і зрозуміють. Існували гірше від скотини й смерть приймуть негідно, а найгірше (чому зловтішається сатана) – ці душі йдуть в пекло. Якщо прийшов агресором в чужу країну – вбивати, грабувати, нищити, то хоч і Бога згадує, Бог не з такою людиною (яку й людиною важко назвати). Сатана – її бог, і пекло – вічне пристановище такої душі. «Якщо можливо, Господи, яви милосердя й цим душам, які не розуміють, що чинять...».

ДРУЗІ! МОЛІТЬСЯ ЗА НАШИХ ВОЇНІВ, ЗА ЗСУ, МОЛІТЬСЯ І БЛАГАЙТЕ ГОСПОДА, ЩОБ ПРИЙШЛА НАША ПЕРЕМОГА, щоб напав від Бога тваринний страх на наших ворогів (більше, ніж у Харківській області) і вони побігли назад, до РФ, так, щоб було важко їх наздогнати. **МОЛІТЬСЯ І БЛАГАЙТЕ, ЩОБ ЯКИМОСЬ ДИВОМ НАСТАВ ВРЕШТІ МИР В НАШОМУ КРАЇ!** Моліться, щоб Україна відновила свої кордони, і щоб ми з вами ще могли наступного року поїхати на відпочинок до моря в український Крим. Слава Ісусу Христу!

Петро Українець

ЯКЩО НЕ ПОКАЄТЕСЯ, ТО ВСІ ЗАГИНЕТЕ...

З подіями війни в Україні, з численними жертвами, зокрема мирних її жителів, приходять різні думки, які подеколи граничать з докором Богові.

То на це все мені прийшли на пам'ять такі слова Ісуса Христа з Нового Завіту: **«Того часу прийшли були дехто, та й розповіли Йому про галілеян, що їхню кров Пилат змішав був із їхніми жертвами.»**

Ісус же сказав їм у відповідь: Чи ви думаєте, що оці галілеяни, що так постраждали, грішніші були від усіх галілеян?

Ні, кажу вам; ТА КОЛИ НЕ ПОКАЄТЕСЯ, ТО ЗАГИНЕТЕ ВСІ ТАК!

Або ті вісімнадцять, що башта на них завалилась була в Сілоамі й побила їх, чи думаєте, що ті винні були більш за всіх, що в Єрусалимі живуть?

Ні, кажу вам; ТА КОЛИ НЕ ПОКАЄТЕСЯ, ТО ЗАГИНЕТЕ ВСІ ТАК! (Луки, 13:1-5).

Це ми можемо розділяти людей

по національності, віросповіданню, думаючи, що одні під прокляттям, інші під благословіннями Божими. Однак виходить, що в цих питаннях ми недалекоглядні й не можемо знати всього достеменно (точно). І не варто судити й робити однозначні категоричні висновки.

Один висновок, який правильний для всіх людей, народів, і зокрема для кожної людини: **«КОЛИ НЕ ПОКАЄТЕСЯ, ТО ЗАГИНЕТЕ ВСІ ТАК!»**

Таким чи якимсь іншим способом, але однозначно прийде смерть. А якщо смерть прийде раптово, в одну мить? І така людина не встигла примиритися з Богом? То така душа піде у вічну погибель... Саме в цьому трагедія кожної людини без покаєння.

Отже, для кожної людини (яко б віку вона не була) на порядку денному стоїть одне важливе і відкрите питання: варто бути готовим до переходу у вічність.

Петро Українець

У ХРИСТІЯН Є ПРИВІД ДЯКУВАТИ БОГОВІ І В ЧАС ВІЙНИ!

У двох віршах Нового Завіту записано, що учні Ісуса Христа повинні дякувати Богові за все: **«...і дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа»** (Єф. 5:20); **«Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі»** (1 Сол. 5:18).

Опонент скаже, то чи дякує церква за війну, яку розв'язала РФ на території України? Або якщо хто хворий, чи він дякує за хворобу?

У таких речах християни мають підключати здоровий глузд. Якщо взяти слово про подяку в контексті усього послання апостола Павла до церкви в Солуні, то розумієш, що церква мала суттєві утиски ззовні: **«І ви заходилися наслідувати нас і Господа, прийнявши Слово посеред численних утисків, з радістю Святого Духа...»** (1 Сол. 1:6). Однак попри випробування, утиски, християни мають радість від Святого Духа і мають привід для подяки Богові навіть в тісних обставинах життя.

У Діях апостолів записана подія, коли апостолів побили за те, що вони проповідували про Ісуса Христа. Якою на це була реакція апостолів? **«Вийшли апостоли з синадріону, раді, що отримали честь перенести зневагу за ім'я Ісуса»** (Дії 5:41). Тобто перші християни приймали за честь, коли їх зневажали, ганьбили, піддавали побоям саме за ім'я Ісуса Христа.

Так само хворий християнин, навіть не отримавши зцілення, зберігає віру і дякує Богові за Його любов, милосердя, за спасіння своєї душі.

Йде війна, церква молиться і гаряче просить Бога явити чудо – щоб ця війна зупинилася, щоб перестали гинути люди. Однак, попри трагічні наслідки від війни, християни мають привід за що саме подякувати Богові. Це ознака того, що такий християнин зберігає віру, стоїть у вірі й надіється на Бога навіть у скрутних обставинах свого життя.

Апостол, пишучи послання до церкви в Римі, констатує, що церква у тілесних немочах, попри це наступний його вислів сповнений віри й довіри Богові: **«Знаємо ж, що тим, які люблять Бога і які покликані за його передбаченням, все виходить на добро»** (Рим. 8:28). Тобто, навіть певні скрутні обставини нашого життя Бог поверне люблячим Його на їхнє добро.

ОТЖЕ, ГОЛОВНЕ В УСЬОМУ ЦЬОМУ НАСТУПНЕ:

Християнине, за всяких обставин свого життя знаходи привід для подяки Богові і відповідно – ЗАВЖДИ В МОЛИТВІ ДЯКУЙ БОГОВІ В ІМ'Я ІСУСА ХРИСТА!

Геннадій Андросов

БОГ НАВІДАЄ ВСІХ

Слово Боже – саме таке, як про себе говорить, «живе і діяльне» (див. Євреїв 4:12)

І хоча деякі тексти з Біблії написані тисячі років тому, вони напрочуд точно описують наш час. Як-от текст із Книги пророка Єремії: **«Так говорить Господь: Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться! Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Мої уподобання, каже Господь! Ось дні наступають, говорить Господь, і Я навіщу всіх...»** (Єремії 9:22-24).

У житті кожного покоління (і наше життя аж ніяк не виняток) настають часи, коли буде перевірена основа, на якій будувалося сприйняття життя загалом і самого себе зокрема. І може статися, що в одну мить у страху затремтить таке хоробре, здавалося б, серце, розвіється з димом багатство, яке накопичували роками, і немає жодної відповіді на виклики життя... Багато хто думав, що достатньо мудрий, щоб знати, як жити, але де та мудрість?...

Єдина істинна, незмінна, найдорожча життєва цінність, здатна допомогти вистояти у всі часи і за всяких кризових ситуацій, – знати Господа, «Який на землі чинить милість, правосуддя та правду».

Нам не завжди зрозумілі Його дії, іноді здається, що Він бариться і з милістю, і з правосуддям... Але якщо ми – так близько до Його серця, що мало не фізично відчуваємо його тепло, ми будемо Йому довіряти. Бо ось-ось стануть явними наслідки Його обітниць про те, що Він навідає всіх віруючих і невіруючих, добрих і злих, тих, хто вибрав хвалитись «тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь»... «Ось дні наступають, говорить Господь». Тому стіймо! Молімося! І довіряймо!

Людмила Бендус, м. Івано-Франківськ

"Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!"
Ісаї 55:6

Леся Панічук: «БОЖЕ, НЕ ДАЙ МЕНІ РОЗЧАРУВАТИСЯ В ТОБІ!»

Віталій Стебенєв, журналіст:
«Останніми роками наша країна переживала багато викликів. Але слово «мир» не мало тієї глибини, про яку говорять зараз. Ми чули про втрати десь там, за межами дому, району чи міста. І ось ці втрати тут, перед очима – і навіть всередині нас. Наша героїня Леся Панічук ще донедавна мала щасливе повноцінне життя. Її оточували чоловік, діти, друзі, близькі. Ніхто не міг уявити, що це щастя буде скоро поховано. Сьогодні наша історія про те, що життя має сенс навіть у часи втрат».

Свідчить сестра Леся: «У нас з чоловіком життя було дуже яскравим та насиченим. Жили, служили, любили Бога, все пробували разом. Мій чоловік Дмитро завжди був такий дуже ідейний, він міг за один день організувати поїздку – то по гриби, то ми вже на Київському морі, то ми в Одесу їдемо гуртом, в компанії із 26 осіб. Що б у сім'ї не траплялося, він завжди все вирішував і готовий був допомогти кожній дитині. Коли наші діти були маленькими, він брав дитину на руки і йшов гуляти з нею, а я відпочивала. Я казала дітям: «Запам'ятайте, це неймовірний приклад для вас – який ваш батько, як християнин, як батько, як чоловік». Він готовий на все, а ми за ним, сім'єю... готові були завжди з ним бути.

Одного ранку ми прокинулися доволі пізно і почали збиратися – хто до школи, хто на роботу. І тут чоловік підійшов до мене і каже: «По новинах передали, що війна почалася». І тут ми вже самі побачили гелікоптери, почули вибухи. Потім я зателефонувала в тероборону і повідомила, що у нас понаїхало десь 60 ворожих танків, дуже багато військових, не наших. Я просила їх щось зробити, щоб ми могли виїхати з Ворзеля, але нам сказали, що у нас така критична ситуація, що до нас ніхто не приїде. Майже безперервно лунали вибухи, мені було страшно. Двічі ми хотіли втекти з міста, просто отак думали, що будемо їхати навмання. Потім починали слухати новини і розуміємо, що наш намір доволі ризикований. Почули, що отам розстріляли 11 автомобілів, які не змогли виїхати до наших. Потім три автомобілі не виїхали з Ворзеля, їх також розстріляли по дорозі... Ми молилися з чоловіком, ми не мали внутрішнього миру, зрозуміли, що не можна втікати в такий час. Чоловік прийняв рішення, що треба якісь продукти десь знайти, пальне. Він пішов на пошуки, знайшов генератор, воду, продукти...

У невеликому напівпідвальному приміщенні (це був гараж) нас перебува-

ло 31 людина весь час окупації, де не було жодних побутових зручностей, не було електрики, газу. Їсти готували надворі, на багатті. Страшно було, тому що дуже чутно було вибухи. Ворота нашого сховища сильно двигтіли, здавалося, що їх зараз зірве з петель. Було дуже холодно, подеколи доходило аж до мінус восьми градусів за Цельсієм. Ми позносили ковдри, теплі речі, увесь час були вдягнені. Ми переховувалися два тижні – з 24 лютого по 9 березня.

Третього березня я готувала їсти, а чоловік на той час пішов і... не повернувся. Я три дні молилася, чекала його. Потім до нас прийшов дідусь із місцевих і показав фотографію вбитого чоловіка і запитав, чи це не наш знайомий лежить? Я, як побачила, обімліла, бо впізнала свого чоловіка. Так, це був він...

Потім ми довідалися, що чомусь мій чоловік вийшов на ту вулицю, де була колона танків, які прострілювали всю вулицю. Він потрапив під обстріл, так його тіло й лежало посеред вулиці. Ми занесли його в будинок поряд, щоб зберегти тіло і після мати змогу пристойно поховати. Він вийшов на цю вулицю саме в той момент, коли на неї заїжджала танкова колона...

Я прийшла до дітей і сказала: «Дітки, я хочу вам дещо сказати...». Вони випередили мене і сказали: «Що, тата немає?» Кажу: «Немає». Донька сказала: «Мамо, але він же з Богом!» «Так» – відповіла я.

«Значить йому добре, – сказала донька. – А ми тебе підтримаємо, не хвилюйся, ми з тобою».

Був період, коли на мене нападав великий розпач, через цей біль хотілося дорікати Богу. Я молилася і просила Бога, щоб не розчаруватися у вірі. Я розповідала про свій біль Богу, ро-

зуміла, що Бог мене створив, любить... Я дякувала Богу за дітей і за двадцять чудових років, що прожила з чоловіком. Я просила Бога сили пройти цей шлях – тяжкого для мене випробування. Я просила Бога забрати в мене цей біль, який просто розривав мене навпіл. Я просила особливу силу, щоб могла сказати, що пройшла з Богом все це... Я оповідала Богові всі свої болі. І зараз я плачу, однак це не сльози відчаю, розпуки. У мене ще є смуток, але у мене немає того болю, який не від Бога...

З нами в підвалі було троє віруючих. Коли я знала, що чоловіка не стало, то попросила їх за мене помолитися. А потім йшла до квартири, не брала дітей з собою, і кричала до Бога. Я майже не спала, майже не їла, а просто молилася. І ще просила Бога вивести нас звідси, усіх тих, хто залишився живий...

Зранку ми встали, прийшов волонтер – християнин. І він каже, що вони молилися і вирішили, що чи буде «зелений» коридор, чи не буде, ми просто будемо виїжджати звідси. «Тому, хто готовий їхати, збирайтеся, о шостій ранку ми встаємо і втікаємо» – сказав він.

Ми їхали на свій страх і ризик, дивилися навколо, танків не було. Тільки проминули два блок-пости з росіянами. Потім побачили попереду блок-пост, де нас зустріли наші й сказали: «Слава Богу! Ми так чекали, коли вже хоч хтось із цього Ворзеля виїде живий».

А люди (переважно старшого віку)

повиходили з будинків обабіч дороги, підіймали руки та благословляли нас: «Нехай Господь вас збереже, їдьте, діточки». Було неймовірно відчуття, що так Бог за руку взяв і веде. Ми всі в машині просто ревіли. Ми також молилися з вдячністю Богові, що Господь вивів, зберіг, ми всі здорові, цілі та нешкоджені.

Багато людей просто не розуміють того, що вони мають на цей час. І на жаль, розуміють тільки тоді, коли вже цього не мають. Тому для себе я розумію, що тепер кожну хвилину свого життя я буду цінувати це життя. Якщо треба сказати «люблю», то треба сказати «люблю». Це те, що важливо, сказати, що я люблю своїх дітей, батьків... Тепер це для мене стало дуже важливим.

Для мене в принципі, що ми залишилися живими, це вже чудо. Якщо ти вийшов на вулицю, то міг вже не повернутися. Ми могли померти через брак їжі та води, також через холодну погоду могли тяжко захворіти й померти – ліків не було. Я тепер розумію, що можна величезну книжку написати, яка буде свідченням того, які чудеса були в цю війну. Було неймовірно багато чудес. Кожну людину, яка пережила окупацію, можна запитати й вона підтвердить і розкаже хоча б про одне чудо...

Віталій Стебенєв: «Леся втратила чоловіка, з яким прожила 20 років. Тепер вона разом з трьома дітьми починає новий етап життя. Головне, що Леся і її діти не втратили віру в Бога. Вони впевнені, що Бог був поряд з ними в трагічний період і надалі не залишить їхню родину. Сьогодні багато українців переживають дуже складні часи. Де знайти сили, вихід із проблем? Де знайти надію на майбутнє? У Біблії є слова Господа, який звертається до кожного: «Не залишуй та не покину тебе». Довіряйте своє життя в руки небесного Батька, продовжуйте молитися та довіряйте Богу, якою б складною не була ваша ситуація. І Він дасть вам силу пройти все і жити далі з надією і вірою на краще, що Бог приготував для вас».

Відео цього свідчення шукайте в Мережі, на каналі Ютуб, за назвою: «БОЖЕ, НЕ ДАЙ МЕНІ РОЗЧАРУВАТИСЯ В ТОБІ!» «Сила молитви. Війна».

КИШЕНЬКОВИЙ НОВИЙ ЗАПОВІТ ВРЯТУВАВ ЖИТТЯ СОЛДАТУ

Християнські волонтери у соціальних мережах опублікували відео, в якому показали Євангеліє, яке зупинило кулю окупанта з РФ, врятувавши чиєсь життя.

Волонтери роздали солдатам ЗСУ ці кишенькові Нові Заповіти, коли перебували в зоні бойових дій.

«Слово Боже може врятувати не тільки духовно, але й фізично», – підсумовують Божу милість волонтери.

БОГ ДОПОМАГАЄ РУКАМИ ЛЮДЕЙ! НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО ЦЕ...

**«Ніщо не дає мені більшої втіхи, ніж впевненість, що я в Божій руці»
Мартін Джонс**

ЛЮБА ОХМАН: «Я МОЛИТВОЮ У НЕБО ПІДІЙМУСЯ...»

Дорогі читачі, представляємо вам декілька віршів з поезії Люби Охман. Вона щира християнка, українка, матір чотирьох дітей, уродженка смт Хорошів (Житомирщина).

Люба дякує Богу, що народилася в сім'ї віруючих батьків, однак вона одразу зауважила, що кожна людина має набутися особистою вірою в живого Бога. В 13-річному віці Люба мала особисте переживання, покаяння, зустріч з Духом Святим. Вона свідчить, що написала про це вірш: покаяння – це не значить, що ти вийшов в церкві вперед, до вітваря, і за тебе помолилися; покаяння – це особиста зустріч з Богом у Дусі Святому, це те, що відбувається у твоєму серці. «Я внутрішньо пересвідчилася, що Бог живий, реальний. Це сталося тоді, коли я прийняла Ісуса Христа вірою до свого серця» – свідчить Люба.

Десь з 12 років Люба почала складати вірші. Вона каже, що з дитинства дуже хотіла співати, тому почала складати до пісень тексти. «Я складала тексти пісень і мелодії

до них, ходила і співала... Написала понад 50 пісень...» – розповідає Люба.

ЧОМУ САМЕ ПОЕЗІЯ?

Люба Охман: «Я з дитинства була творчою натурою, якою залишаюся досі. Поезія, як Дух Святий. Написано, що Він приходить, як ніжний вітер... Неможливо до кінця пояснити Дух Святий. Так і поезія. Народжена згори людина знає, що це Дух Святий, так само приходить і натхнення для написання віршів. Одного разу я їхала з церкви й подивилася в небо, воно було в суцільних темних хмарах, а в одному місці був невеличкий отвір, з якого виднілося чисте блакитне небо. Це дало мені поштовх написати пісню «Там за облаками є небо настояще». Шляхом поетичного слова я намагаюся висловити ті почуття любові до Бога, віри в Нього, хоч розумієш, що людською мовою усього не скажеш, що відчуваєш в серці. Коли проходиш життєві труднощі, долини скорботи, випробувань, плачу, це так само призводить до народження нових поезій, які вистраждані серцем... А зараз ця війна в Україні, серце болить за неї...»

Подкопи вірш для мене, мовби пророцтво. Я написала вірш, потім через деякий час перечитую і думаю – то це ж для мене слово від Бога, відповідь для мене. Сподіваюся, що мої вірші так само мають духовне збудування віри читачів.

Мій шлях з Богом – шлях пошуків, випробувань, особистих перемог. Дякую Богу, що можу бути корисною іншим людям, якщо навіть моя поезія – усього лише маленька краплинка в потоці Божої благодаті».

Я молитвою у Небо підіймуся,
Піднесу розбите серце на шматки.
Обійми мене по-батьківськи, Ісусе,
Дай забути сьогодні кулаки.

Я надію лиш на Тебе покладаю,
Бо нестерпний біль у грудях аж пече.
Я тепло в Твоєму Слові відчуваю,
Твою руку, що поклав Ти на плече.

Пригорни мене, немов малу дитину,
Заспокоюся, тихесенько засну...
Ти сказав мені: «Ніколи не покину,
Все, що ворог відібрав, Я поверну».

«Я люблю тебе! – Він ніжно промовляє. –
Проведу і по каміннях на землі,
Тож нехай тебе нічого не лякає,
Бо й на морі Я тримаю кораблі.

Довіряй Мені, Моя рука пильнує,
Буде хліб і знову сонечко зійде,
І нехай майбутнє більше не турбує,
Моя милість від тебе не відійде».

Я молитвою у Небо підіймуся
Та прийму усі обіцянки святі,
І з довірою до Батька пригорнуся –
Не залишить Він мене на самоті.

НАСТАНЕ ЧАС...

Настане час, повисають сльози,
Загояться поранення в той день,
Закінчаться страждання та погрози,
Слова знайдуться для нових пісень.

Прийде той час і відповідь від Бога
Побачать всі, – почули небеса!
Настане справжнє свято Перемоги,
Благословіння зійде, як роса.

А поки що болять нестерпно рани,
Стираються коліна в боротьбі,
І ріки сліз впадають в океани...
Молитви нескінченні у журбі.

Настане день. Коли? – ще невідомо,
Повернеться загублене людсьми.
Ніхто не наживеться на чужому –
Пожнеться все, посіяне сльозами!

І СИЛЬНІ ЛЮДИ ПЛАЧУТЬ...

І сильні люди плачуть, тільки тихо...
Та сльози їхні бачить лише Бог.
Тримаються, коли приходить лихо,
Життя не пролітає без тривоги...

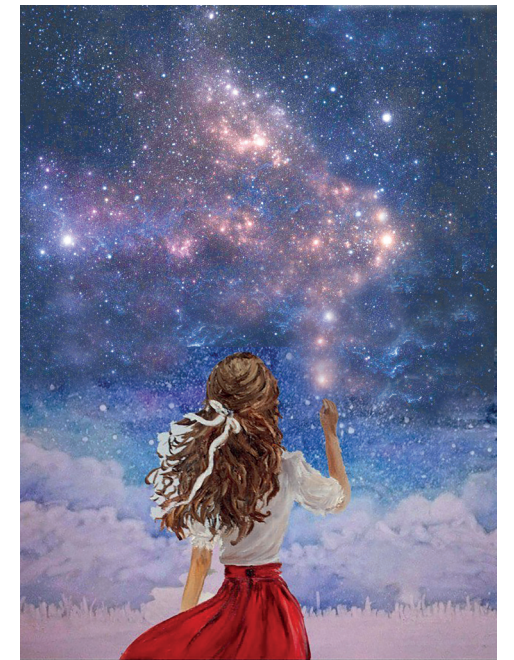
Вони як всі і їм болить так само –
Від труднощів зростає їхня міць.
Хоч в серці носять величезні шрами,
Та впевненість не сходить з мужніх лиць.

Сміятися навчилися крізь сльози,
Ховати біль, до вечора носить.
Не скажиться у спеку чи в морози,
Ще й іншим намагаються служити.

Нерідко у мозолях їхні ноги,
І зношене взуття аж до дірок,
Не встелені трояндами дороги
Проводять вище сонця та зірок.

Вони рішуче йдуть, бо добре знають:
На цій землі по-всякому буває,
Та Небо терпеливих дождає,
Веде до Бога віра їх жива!

Люба Охман

ВЕЛИКЕ БЛАГО – ВДЯЧНЕ СЕРЦЕ!

«ЗА ВСЕ ДЯКУЙТЕ: бо це Божа воля в Ісусі Христі щодо вас» (1Сол.5:18).

«Нічим не журіться, але в усьому молитвою та благаннями З ПОДЯКОЮ висловлюйте ваші прохання Богові» (Флп. 4:6).

Важливо, щоб у нас була повна (абсолютна) подяка Богові, повне задоволення хоча б за один прожитий день, не кажучи – бути вдячними Богові за кожен день.

Тому зробимо хоча б на один день у тижні такий експеримент: **НА ВСІ СТО ВІДСОТКІВ ЗА ЦЕЙ ДЕНЬ Я НИЧОГО НЕ ПРОШУ, А ТІЛЬКИ ДЯКУЮ БОГОВІ!**

Боже, сьогодні я не хочу нічого просити, я просто хочу сказати ДЯКУЮ за все те, що Ти мені вже дав!

ЛЮДИНО, ХТО ТИ?

Коли Бог захотів створити рибу, Він звернувся до води.

Коли Бог хотів створити дерева, Він звернувся до землі.

Коли Бог захотів створити людину, Він звернувся до Самого Себе: «І сказав Бог: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою» (Біблія, Буття, 1:26).

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ:

Якщо витягнути рибу з води, вона помре; і коли ви витягаєте дерево з землі, воно також гине.

Так само, коли людина віддаляється від Бога, вона помирає.

БОГ – ДЖЕРЕЛО НАШОГО ЖИТТЯ!

Ми створені, щоб жити в Його присутності. Нам необхідно бути єдиними з

Богом, тому що тільки в Нім є життя.

ДАВАЙТЕ МАТИ ПОСТІЙНЕ ЄДНАННЯ З БОГОМ!

Давайте пам'ятати, що 1) вода без риби залишається водою, а риба без води – ніщо;

2) земля без дерева залишається землею, а дерево без землі – ніщо;

3) Бог без людини залишається Богом, але людина без Бога – ніщо.

«О, Господи, Боже! Ти небо та землю створив Своєю потужною силою..., нічого для Тебе нема неможливого!.. Великий в пораді й могутній у діях, що очі Твої відкриті на всі дороги людських синів, щоб кожному дати згідно з його дорогою та згідно з плодом його вчинків...»

Біблія, Єремії, 32:17,19

БОГ СИЛЬНІШИЙ ЗА БУДЬ-ЯКІ СКРУТНІ ОБСТАВИНИ ТВОГО ЖИТТЯ!

Петро Штокало: «Бог дав мені живу віру в те, що я буду здоровим!»

Я народився і ріс в традиційній православній сім'ї. З дитинства, як мене вчили батьки, ходив до церкви – не тільки на свята, але й щонеділі. Я так захопився, що захотів стати священником! Місцевий священник обіцяв дати мені хорошу характеристику на навчання. Я тішився тим і готувався до вступу, купляючи для цього різну релігійну літературу, але в мене не було головної книги християн – Біблії, а я дуже сильно хотів її мати! Одного разу таки купив Біблію у священника з Рівненщини! Але, читаючи цю книгу вдома і на роботі, спочатку мало що розумів. Товариші по роботі жартували: «Ця книга не для нас, українців!» Вони вказували на послання апостолів і казали, що Біблія для римлян, ефесян, колоссян, євреїв, але не для нас. Але я продовжував наполегливо читати! Нарешті дочитався до того, що побачив, що малих дітей апостоли не хрестили, а також Сам Ісус Христос охрестився в дорослому віці. Я побачив, що в

Біблійній науці нема багато такого, що я робив і кому поклонявся у своїх релігійних потребах!

Через це я передумав вчитися на священника, бо служителі церкви кажуть одне, а Біблія говорить зовсім інше! Крім того, Біблія навчає, що Бог – животворчий Дух, а не витвір мистецтва!

Проходили роки, я роздумував над новими запитаннями, які дедалі більше з'являлися. Дев'ять років читав Біблію. Щось хороше прочитаю – беру собі те Слово, а неприємний докір прочитаю – комусь іншому адресую, бо вважав себе за доброго християнина, адже я регулярно ходив до храму, давав гроші на службу Богу...

Одного разу на нашому обійсті сталася пожежа, згоріло все, окрім хати. Пам'ятаю, я тоді вибіг напівголий надвір (це був перший день зими), було дуже холодно, кричав до Бога: «Господи, чому Ти це допустив? Чому, Боже Святий?» Кричав до неба, але мене ніхто не чув, бо я втратив голос. Через охолодження одержав хворобу – невралгію другої та третьої гілки головного мозку і, крім того, почав страждати від епілептичних нападів. Відразу я не хвилювався, бо мав хорошу роботу, зарплату і думав, що все куплю: уколи, таблетки, лікарів і буду здоровий...

Лікарі старалися допомогти, але мені краще не ставало. Упродовж півтора року мене переводили з однієї лікарні до іншої, нарешті виписали додому помирати.

Ми ходили до церкви й просили священників молитися за мене, давали на служби Божі в трьох, в сімох, в дев'ятьох, нарешті – аж у дванадцятьох храмах одночасно,

але Небо мовчало. Мене кололи омнопном, морфієм, щоб хоч трішки притупити біль... Врешті гроші закінчилися, і я опинився вдома.

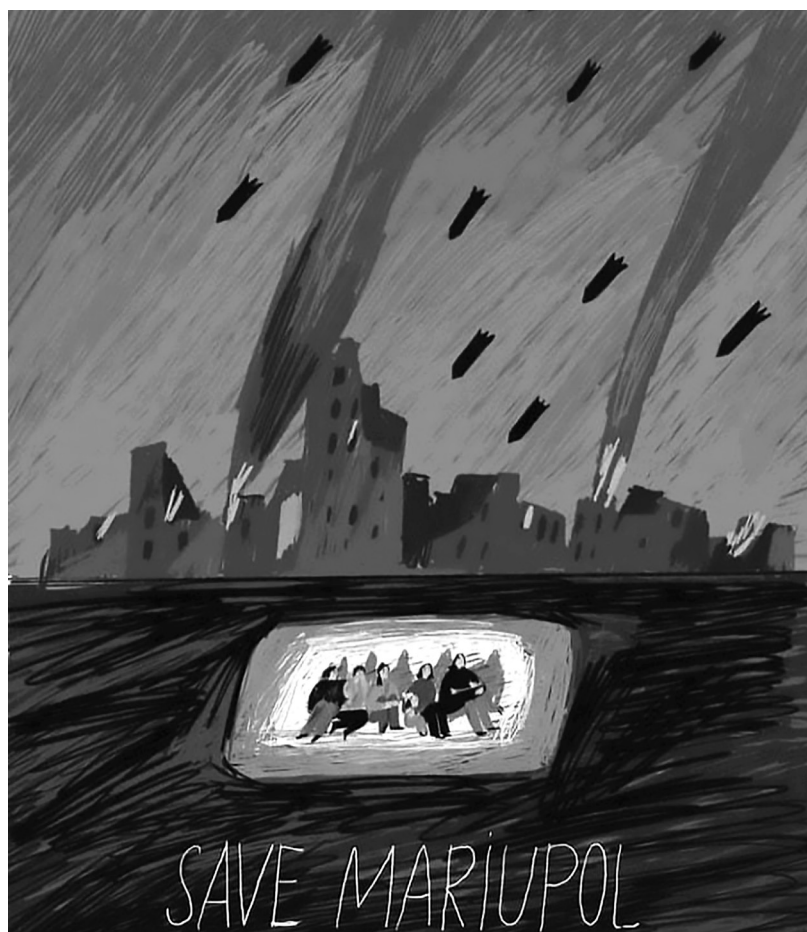
Одного вечора ворог людської душі так мене мучив епілепсією, що я вирішив вкоротити собі життя; думав, що через самогубство закінчаться мої болі. Я розумів, що самогубство – гріх, але не мав сили боротися. Ворог людської душі атакував мій розум: «Навіщо тобі жити? Бог тебе не чує, Він тебе не любить! Грошей в тебе немає! Тобі – кінець!». Так я дійшов до брами смерті. Перед тим, як зробити це, подумав: помолюся ще останній раз і запитаю Бога, чому Він допустив таку ситуацію в моє життя? Помолитись, я розкрив навмання Біблію і прочитав текст, на якому зупинилися мої очі. Це була Книга пророка Ісаї (54:7-8), де так говорить Господь: **«На хвилюк малу Я тебе був покинув. У запалі гніву Я сховав був обличчя Своє на хвилину від тебе»**. Я закрив Біблію і почав сильно плакати й кричати до Бога: «Чому? Чому? Я ж не такий грішник, як інші, я – праведний, я не злодій, не алкоголік... Чому?» І в той самий час Бог явив до мене Своєю милістю! Він показав мені видіння в кімнаті на стіні, де я побачив себе, свої гріховні вчинки. Я злякався, дивився і говорив одне: «Прости, Господи!» Знову йшов новий кадрик, і я знову промовляв: «Пробач, Господи!» Тільки я скажу «Прости!», кадрик зникає, а за ним далі – третій, четвертий, п'ятий... І таких кадриків було дуже багато! Я просив прощення в Бога, бо зрозумів, що я – великий грішник! Я був одягнений в самоправедність, а Бог показав мені мою духовну наготу! Кадрики на стіні закінчилися. Я запитувався: «Господи,

а що далі?» Я знову відкрив Біблію і прочитав: **«Та вічною милістю змилюся над тобою, каже твій Відкупитель Господь!»** (Іс.54:8) Ці Божі слова стали хлібом для моєї душі! Я зрозумів, що Бог мене простив, і Він мене оздоровить! Справжня віра прийшла в моє життя! Я кричав: «Я буду здоровий! Я буду здоровий!». Моя дружина, яка була зі мною поряд, подумала, що я «помішався розумом», але Бог дав мені живу віру в те, що я буду здоровим! Це зробило Слово Боже, яке я прочитав: «Та вічною милістю Я змилюся над тобою!» На той час за мене молилася церква християн віри Євангельської. І в ту ніч я вже спав, як мала дитина! Через два дні ми з дружиною поїхали на служіння до Церкви ХВЕ в місто Золочів, де уся церква помолилася за мене, і Бог зціпив мене від хвороби, звільнив мене від демонської залежності й на молитві Господь хрестив мене Святим Духом з ознакою інших мов! Слава Богу! Алілуя!

Хочу сказати: **ДЕ НЕМІЧНА ЛЮДИНА – ТАМ ВСЕМОГУТНІЙ БОГ!** Лікарі мені говорили: «Хоч ти молодий, але тобі не жити! В тебе нема виходу! Ти повинен змиритися з цим! Ти помреш!», а Бог мені сказав: «Я змилюся над тобою!» Алілуя!

Дорогі читачі! Можливо ви зараз також проходитье через подібні проблеми та труднощі, то раджу вам: не опирайтеся Богові та Його Слово, як я раніше! Щиро покайтеся перед Богом, бо Господь живий! Христос воскрес! **«Ісус Христос є вчора і сьогодні, і навіки Той Самий!»** (Євр. 13:8). Нехай Господь рясно вас благословить! Амінь.

Петро Штокало,
м. Золочів, Львівщина

«Це ж треба мати сатанинський намір, чаїть в собі невиліковний сказ, щоб тяжко так знущатися над нами, та ще й у всьому звинувачувати нас!» **Ліна Костенко**

НЕНАВИСТЬ ЧЕРЕЗ НЕВІГЛАСТВО

Суддя запитав вбивцю колишнього президента Єгипту – Анвара Садата: «Навіщо ви вбили Садата?» Він сказав йому: «Бо він був світським!» Суддя запитав: «Що означає світський?» Вбивця сказав: «Я не знаю!»

У справі про замах на вбивство покійного єгипетського письменника Нагуїба Махфуза суддя запитав людину, яка позбавила життя Нагуїба: «Навіщо ви його вбили?»

Терорист сказав: «Через його роман – Діти нашого району».

Суддя запитав його: «Ви читали цей роман?»

Злочинець сказав: «Ні!»

Інший суддя спитав терориста, який убив єгипетського письменника Фараджа Фуду: «Навіщо ви вбили Фараджа Фуду?»

Терорист відповів: «Бо він невірний!»

Суддя спитав його: «Звідки ви дізнались, що він невірний?»

Терорист відповів: «За книгами, які він написав».

Суддя сказав: «Яка з його книг змусила вас повірити,

що він є невірним?»

Терорист: «Я не читав його книг!»

Суддя: «Як?»

Терорист відповів: «Я не вмію ані читати, ані писати!»

Ненависть ніколи не розповсюджується через знання. Вона поширюється від невігластва. Знання робить тебе терпимим.

Більшість твоїх ненависників нічого не знають про тебе.

«РЕЛІГІЙНИЙ ФАНАТИЗМ – НАЙНЕБЕЗПЕЧНІША ФОРМА БОЖЕВІЛЛЯ»
Роберт Грейвз

«Доки ви, нерозумні, дурість любитимете? Аж доки насмішники будуть кохатись собі в глузуванні, а безглузді ненавидіти будуть знання?»

Біблія, Притчі, 1:22

20-річний юнак Сергій Брикса розпочинав свою музичну кар'єру у далекому 1986 році барабанщиком у популярному на той час білоруському гурті «Вераси». Однак відомим він став саме через свої християнські пісні.

Сергій розповів дивовижну історію свого кохання та неймовірного «двічі знайомства».

Ірина полонила його серце з першого погляду, і, попри всі труднощі, досі поряд з ним через 26 років.

«Загалом у нас дуже своєрідна історія знайомства. Ми з Іриною зустрілися двічі. Вперше – в автобусі.

Це був 1991 рік. Я дивлюся – стоїть гарна дівчина. З'явилось бажання підійти й щось у неї запитати, щоб познайомитися. Я підійшов і спитав: «Дівчино, а яку музику ви любите?»

Вона каже: «Християнську». І я, професійний музикант, здивувався про себе: «Що то за музика така? Я про таку не чув...». Доки був у ступорі, тим часом автобус зупинився, дівчина швидко вийшла, і я не встиг з нею познайомитися.

Через два тижні я йшов зі своїми друзями по великому місту Мінську, плівся ззаду, з похиленою головою, стурбований своїми проблемами. Я підіймаю голову і раптом серед натовпу бачу очі... Я зустрівся поглядом з очима дівчини... О, диво! Це була та дівчина з автобуса... Щоб вона раптово знову не зникла, я на весь голос заволав: «Дівчино!» Вона злякалась, мабуть, подумала, що це якийсь хуліган... І

ІСТОРІЯ ОДНОГО КОХАННЯ

тоді ми вже познайомились. Хіба це не диво? Щоб ось так зустрітися у великому місті, де три мільйони людей. Один випадок на три мільйони! І взагалі вона потім свідчила, що чомусь вийшла на обідню перерву на п'ять хвилин раніше (вона тоді працювала секретарем в будівельній компанії).

Я розумів, що це якась особлива дівчина, не така, з якими я спілкувався раніше. Я почав її розпитувати, цікавитися про ту музику, що вона слухає. Чекав, що завгодно, тільки не те, що вона восьма у сім'ї, де 12 дітей. Мої батьки мають усього двох синів, і то не можуть їм дати раду, а то аж 12... А коли довідався, що її батьки і вона вірять у Бога, подумав, що попав в халепу. На той час я був світською людиною, далекою від віри в Бога. Дивним все це для мене було. Тож мене всі знайомі переконували, що Бога нема, що всі віруючі – сектанти... Однак, я напевно з першого погляду закохався в цю незвичайну дівчину, і мені стало цікаво знати: що ж то за віра така? Хоч спочатку я побоювався... Хтозна-що там зі мною зроблять сектанти... Так я був затурканий атеїстичною пропагандою.

Я дуже хотів спілкуватися з цією незвичайною дівчиною, однак вона поставила умову: якщо хочу спілкуватися, то «приходь до церкви, на служіння» – запропонувала вона. Ірина запросила мене прийти до церкви в найближчу неділю. Я ледь умовив свого товариша скласти мені компанію, щоб не так страшно було. Ще й хильнули вина «для хоробрості».

Коли потрапив на служіння в Дім молитви (а це була Перша Церква християн віри Євангельської, що по вул. Собінова), то ладен був провалитися крізь землю. Думав тільки про те, що сказали б мої друзі, якби побачили, що я сиджу серед бабусь у хустинках, які моляться. Віддалік побачив Іру в хорі, в якому було близько 50 молодих людей.

Не приховую, що пішов до церкви лише заради дівчини. «Заради Бога» мені тоді взагалі було нецікаво. Я мало

що розумів з почутих проповідей. Але потім мене торкнувся Господь Духом Святим... У Біблії написано: **«Віра від слухання, а слухання від Слова Божого»** (Рим.10:17).

І далі Бог почав сіяти в моєму серці зернятка Свого Слова: то я прийшов на концерт популярного фінського музиканта Віктора Клименка, а він розповідав про те, що у його житті зробив Бог; потім мені подарували Євангеліє; пізніше я подивився тригодинний фільм «Ісус із Назарету»... І подумав: «Отакої! Комуністи казали, що Бога немає, що церква – це секта, де вимикають світло та приносять жертви. Але все нормально, мене ніхто не вбиває...».

Я знайомився з християнами, бачив, що то нормальні люди – живуть, усміхаються. Але мушу визнати, що спочатку певний час все це зрозуміти мені було важко!

Ключовим переломним моментом стало моє покаяння. На одному молодіжному служінні я врешті не витримав, наступив на свою гордість, побіг вперед, плакав і каявся. А до цього я придивлявся, думав: «А як же я на коліна стану, а раптом хтось зі знайомих на мене дивиться?» Ламав свою гордість, дуже було важко...

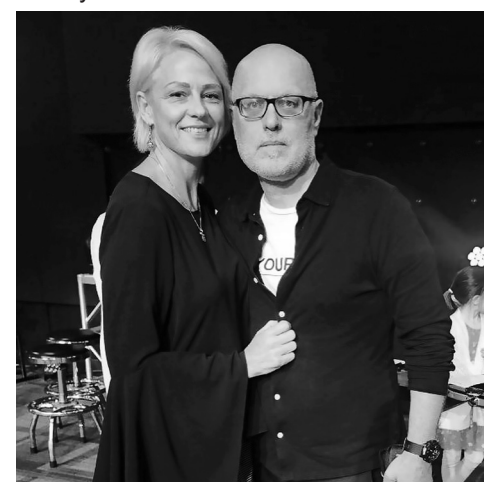
Чи заважала популярність мені прийти до Бога? В принципі, жодної популярності у мене тоді ще не було – бо ми лише починали. Були моменти, коли нас хотіли запросити до Москви, де вся тусовка була – «Ранкова пошта», якісь великі програми. Але як мені стало легко, коли зрозумів, що мені нічого цього не потрібно! Популярність мені ніколи не подобалася. Що користі, якщо тебе всі знатимуть і захоплюватимуться, а ти не матимеш головного? Головне в житті: щоб тебе пізнав Бог (Єремії, 1:5), і що твоє ім'я записано у Книзі Життя. Я радію найбільше саме цьому!

Все, я спасений! А ця людська слава – кому вона потрібна? Я заспокоївся. Як мені стало легко! Тож служити Богу і співати для Бога – це найкраще, про

що можна тільки мріяти. Це велика честь від Бога! Господь – моя музика і моя пісня! Амінь.

Але тоді у мами, тата, брата точно «дах зірвало». Такі скандали... Мама хотіла, щоб я був артистом. Їй лестило, коли вона чула, як я співаю по радію. А тут я зв'язався з якоюсь дівчиною, яка в Бога вірить. Мама якимось чином знайшла номер її робочого телефону, дзвонила їй, погрожувала... Але потім мама побачила, що зникають мої шкідливі звички, брудні слова, які я постійно вживав...

Знаєте, чому я раніше довгий час одружуватися не хотів? У моєму оточенні артистів, співаків, музикантів я не бачив гарного прикладу щасливих сімей, і думав, що й на мене чекає те ж саме. Я бачив, що одружені артисти витворяють на гастролях, як брешуть своїм дружинам... А тут я зустрів Ірину і мої погляди змінилися. Ми разом вже 26 років. У нас троє синів, старшому – 25, молодшому 18, він тільки закінчив школу.

Взагалі наша сім'я – це заслуга моєї дружини. Іноді їй буває зі мною складно, але вона – мудра жінка: **«Мудра жінка буде свій дім...»** (Притчі 14:1). Я дякую Богу за свою дружину! Коли думаю про все це, у мене таке враження і відчуття, що так було завжди, що я завжди був християнином. Слава Богу!

Свідчення Сергія Брикси на Ютуб-каналі: **«Сергей Брикса, свідетельство»** **«Сергей Брикса (Шимон). Как я пришёл к Богу»**

СПОКІЙ ТА МИР В ЧАС ВІЙНИ – ЦЕ РЕАЛЬНО!

«Залишаю вам мир, мир Свій вам даю!» – ця обітниця Ісуса Христа (яка записана в Євангелії від Івана, 14:27) адресована Його послідовникам. Божий мир – це стан внутрішнього спокою. Господь Ісус Христос дарує Свій особливий, божественний мир тим людям, котрі щиро вірують в Нього і прийняли дороговказом для свого щоденного життя вчення Ісуса Христа, яке передане нам на сторінках Біблії (зокрема в Новому Завіті).

Дорогі читачі, як важливо у цьому бурхливому світі мати у своєму серці цей мир і спокій, дарований нам Ісусом Христом! А надто це важливо мати у своєму серці, коли в Україні таке велике горе – війна! Через щоденне надмірне сприйняття тривожних думок, новин людина переймається усім тим і починає хвилюватися, метушитися, панікувати тощо. **Єдиний засіб не втратити здібність нормально жити, не зважаючи на трагічні події навколо, отримати внутрішній мир та спокій від Бога.**

Яким чином проявляється дія сердечного Христового миру? Відповідь на це запитання ми знаходимо у 12-му розділі Книги Дії святих апостолів. Тут розповідається про те, як цар Ірод арештував апостола Петра та посадив його у в'язницю за Ім'я Ісуса Христа. Напередодні за наказом Ірода був

вбитий апостол Яків. Цей нечестивий правитель хотів також вбити й апостола Петра – наступного дня після його ув'язнення. І ось ми читаємо таке Боже Слово про дію Христового миру у серці Петра: у ніч після арешту за Ім'я Ісуса, апостол Петро, закований у два ланцюги, СПАВ між двома воїнами, а вартові стерегли вхід до в'язниці. Петро своє життя повністю ввірив у Божі руки!

Зауважмо наступне, дорогі читачі: апостол Петро, усвідомлюючи те, що на нього може чекати зранку така ж мученицька смерть, як і апостола Якова, СПОКІЙНО СПАВ, тому що його серце було наповнене надприродним Христовим божественним миром!

Дорогі читачі, якщо ми бажаємо отримати Христовий мир, то нам необхідно зробити Новий Заповіт нашою настільною книгою, яку ми щоденно будемо уважно читати, вивчати, досліджувати й виконувати Слово Боже, тому що, згідно з Посланням апостола Павла до Римлян 10:17 **«Віра Божа приходить від слухання (читання) Христового Слова».** Тому лише таким порядком у нашому серці оселиться істинна Божя віра, а разом із нею ми набудемо від Бога внутрішній мир та спокій!

Микола Чіпак, м. Львів

Такої осені давно
Вже не було у цьому
краї.
Стоїть село. Немов
рядно
Старе дірками вікон
зяє...

З каштанів листя
золоте
Під свист ракет злітає
роєм.
Грім пряжу вогняну
пряде
Опівночі над
сухостоєм...

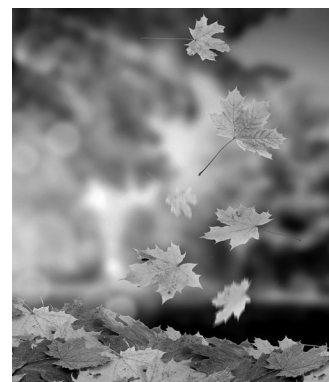
Рясний осінній зорепад –
Спалахують і гаснуть
зорі...
Чудовий фон для
серенад!
Але закохані у горі...

Вмирає молодь на війні,
А їм би зараз йти до
шлюбу.
На згадку дощі сумні
Ідуть... Невтішно вітер
трубить...

Вуста німіють: «Отче
мій!»
І молиться душа по
суті,
Без непотрібних
веремій,
Без красномовства
каламуті.

Все опаде, все
облетить,
Напоїть дощ гіллячки
сірі.
Бог все одно
благословить.
Є край і у страждання
мірі...

Світлана Касянчик

МОЛИСЬ ЗА УКРАЇНУ!

У цей непростий час для усієї України ми молимося за наш край, щоб Бог зупинив війну та дав свій мир у кожне серце. Бог з нами поруч і чує молитви кожної людини, коли вона молиться. Закликаємо кожний день читати Новий Заповіт (це друга частина Біблії) та молитись Богу молитвою «Отче наш» і простими словами від серця.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Біблія, Євангелія від Івана 3:16)

Отче наш, що живеш на небесах!

Нехай святиться ім'я Твоє.

Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі.

Хліб наш насущний дай нам сьогодні.

І прости нам провини наші, як і ми прощасмо винуватцям нашим.

І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангелія від Матвія 6:9-13

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ!

«ГОСПОДИ БОЖЕ, Ти зберіг Україну упродовж століть, її ідентичність та мова збережені з Твого милосердя, хоч вороги завжди намагалися її знищити. Тому ми віримо, що й нині Ти посоромиш жорстокі наміри ворога, який намагається знищити Україну та українців. **Ми віримо, що Україна буде жити й розквітати з Твого Батьківського благословення.**

ГОСПОДИ, поглянь на кров вбитих невинних дітей, жінок, на ту страшну руйнацію, що спричинив ворог Україні. ГОСПОДИ, БЛАГАЄМО: ЗУПИНИ ЦЕ ЗЛО! ЗУПИНИ ЦЮ ВІЙНУ І ЖОРСТОКОГО ВОРОГА. Просимо в ім'я Спасителя Ісуса Христа».

«ГОСПОДИ БОЖЕ, Ти – абсолютне уособлення Правди! БОЖЕ, Ти любиш правду і ненавидиш брехню. Згідно з Твоїм Словом будуть осуджені всі, хто відкинули Твою Правду і полюбили брехню. БОЖЕ, Ти бачиш, на чиєму боці правда, а хто просякнутий брехнею і відданий диявольській брехні. БОЖЕ, збережи нас від усякої брехні й звільни від брехунів. ГОСПОДИ, вступися, благаємо Тебе. І, якщо можливо, дай витверезіння від облудної брехні ворогам, якою вони впилися до безтями. ПРОСИМО В ІМ'Я ІСУСА ХРИСТА!»

ТОМУ ЩО ЛЮДИ!

Подивилася щойно відео, як дістали з-під завалів у Миколаєві одинадцятирічного хлопчика, який шість годин просидів, скорчившись, під бетонною балкою, що обвалилася, і боявся поворухнутися. Укладають хлоп'я на каталку, кутають ковдрами, а він дивиться в небо і кричить: «Обережніше, обережніше, там дрон!» А йому медичні працівники «швидкої допомоги» і рятувальники хором відповідають: «Не хвилюйся, це наш».

І тато хлопчика, молодий, але цілком сивий, нахилиється до нього, цілує, а рятувальники, акуратно так, трохи розступаються убік, щоб тато міг поцілувати сина. І у всіх на обличчях зосередженість та щастя... У медиків, у рятувальників, у всіх людей, присутніх там і тих людей, хто дивиться відео.

І хлопчик, який пережив шестигодинний жах, забуває про себе і поперджає інших людей, що в небі дрон.

Гей, країна фейків та біомаси, ти куди полізла зі своїм свинячим рилом? Ти до людей полізла. До людей! І скільки тепер не клепаєш фейків про свою велич, однак люди сильніші. Тому що люди – це не фейк, адже вони люблять життя і зосереджено робитимуть свою роботу, і щасливо посміхатимуться. І діти, врятовані з підвалів зруйнованих будинків, думатимуть про те, як урятувати інших. І мешканці усього багатоквартирного будинку приймають рішення, що упродовж тижня вони матимуть у вжитку звичайні залізні чайники, а всі електричні чайники здадуть консьєржці. Ну, щоб усе по чесному, щоб не було навантаження на систему. А половина мешканців будинку ходитиме пішки. І ліфти відпочивають, і ноги зміцнюють.

«Це випробування, дитинко», – каже мені дев'яностолітня сусідка в коридорі під час обстрілу.

Випробування даються людям. Тому впораємося. Звичайно впораємося! ТОМУ ЩО ЛЮДИ – і одинадцятирічні, і дев'яностолітні...

P. S. Цей хлопчик помер у реанімації сьогодні ввечері. Пішов в небо світлим ангелом.

Наталія Яремчук

Сьогодні немає часу, завтра не буде сил, а післязавтра може не стати нас...

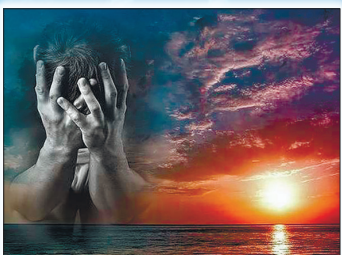
ПОСПІШИ ПРИМИРИТИСЯ З БОГОМ!

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ ГРІШНИКА

ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ!

В ім'я Ісуса Христа будь милостивий до мене, грішника, і пробач всі мої гріхи. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха. Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе,

своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

РАДІОПЕРЕДАЧА «ЖИВА НАДІЯ»

ТРАНСЛЮЄТЬСЯ щонеділі о 16-05 та щоп'ятниці о 21-10 на хвилях «СВІТЛОГО РАДІО», щовівторка та щочетверга о 18:00 за київським часом на українському радіо «МАЯК ВІРИ»!

Сайт радіопередачі «ЖИВА НАДІЯ»: www.dorogadoboga.com.ua

Ви можете **БЕЗКОШТОВНО** замовити в нашому офісі в Києві програми радіопередачі в аудіоформаті на CD, а також – деякі книги (зокрема Новий Завіт).

АДРЕСА ДЛЯ ЛИСТІВ:
Ненсі Зінчик
радіопередача
«Жива надія»
вул. Онискевича, 3
м. Київ, 03115

ПРОЧИТАВ ГАЗЕТУ - ПОДАРУЙ БЛИЖНЬОМУ

**НІКОЛИ НЕ ЗАЛИШАЙСЯ
НАОДИНЦІ ЗІ СВОЇМИ
ПРОБЛЕМАМИ!**

ВИХІД Є!

**СПІШИ
ДО ЦЕРКВИ
ХРИСТОВОЇ!**

**Там щирі люди,
які люблять Бога.
Вони завжди тобі
допоможуть!**

ІСУС ЛЮБИТЬ ТЕБЕ!

ЗАПРОШУЄМО: